

Min tid som säsongsanställd på Brunnen

Av Maggie Fredriksson

Sätra hälsobrunn har »tagit« tjuogoett år av mitt fyrtioåriga liv. Där har jag haft fina möjligheter att prova på olika »yrken«, t.ex. lokalvårdare, sjukgymnastassistent, tapetserare, köksbiträde, för att nämna några. Som året-runt-boende har Brunnen många gånger varit målet för promenader, både i dagsljus och under stjärnbestrott himlavalv, i ljumma sommarvindar och i gnistrande, glimmande vit snö. Brunnen klär i naturens alla skrudar.

Brunnens huvudaktörer genom åren är, enligt min insikt, brunnsgästerna, som kommit från Sveriges alla hörn. Under åttiotalet arbetade jag som stugvärdinna, som det hette då. Detta innebar att jag bäddade, städade och servade brunnsgästerna på »mitt« område, vilket bestod av Nybygget, Holmgården, Hyddan och Broarne. Det ingick i mitt arbete, enligt min arbetsledare och brunnsmästaren, att prata med och lyssna till brunnsgästerna och ta del av deras sorger och bekymmer. Vilde någon gammal tant bjuda på kaffe, när det var dags för eftermiddagskaffe, fick man tacka ja.

Många brunnsgäster har lättat på hjärtat för mig, angående deras behandlingar på brunnen. Jag antar att mycket av det de berättade för mig, aldrig kom fram till vårdpersonalen.

Eftersom jag inte hade något med deras sjukdomar att göra, kanske jag uppfattades som en »neutral« person.

Dagarna innan brunnsgästerna anlände till Brunnen, brukade jag gå runt en vända på mitt stadsområde och kolla på namnskyltarna vid resp. rum, vilka jag skulle få som gäster. Många namn kände man igen från föregående år och det blev stora kramen när vi sedan möttes.

Varje brunnsgäst hade sin egen stil vid boendet på Brunnen. Någon plockade med sig allt som fanns hemma, i form av kläder och skor, vilket inte på långa vägar fick plats i den befintliga garderoben. I ett rum syntes det knappt att det bodde någon, men i ett annat rum bodde det faktiskt någon som inte släpade in ett enda gruskorn. Sängen såg oanvänd ut, som om brunnsgästen stod i garderoben och sov om nätterna för att inte stöka till. På Nybygget bodde en gång en gäst som hade hängt upp tvättlinor kors och tvärs i rummet så man fick huka sig under nytvättade underkläder, för att komma fram till sängen. Vissa manliga gäster hade förmågan att, precis som vissa kvinnliga, belamra hyllan ovanför tvättstället med doftgott flaskor. Många flaskor var det...

Hur brunnsgästerna ville »ha det i sängen« kan man skriva en avhandling om. Man skulle stoppa om här men inte där, den lilla kudden skulle ligga överst men under överkastet, som i sin tur skulle vikas på mitten och läggas över den nedre delen av sängen, som var något upphöjd, jämfört med sängens huvudände, där tre stora kuddar, inte för hårda, ej heller för mjuka, men ändå stadiga skulle placeras i ett visst system enligt brunnsgästens detaljrika önskemål. Sedan var det dags att gå in till nästa gäst och bädda enligt helt andra direktiv. Ibland kunde det hända att man kom in i ett rum där det redan var bäddat, och blev man så glad...

Under dessa år har jag fått många goda ord från mina kära tanter och farbröder. Vidsomsord som har fastnat i mitt huvud och som har varit till stor glädje för mig. Jag har nästan alltid haft att göra med gulliga brunnsgäster. Visst har jag ibland uppfattat någon mer sur än andra, men allt har ordnat sig ändå. En gång hade jag en gäst som tydligen aldrig hade varit på landet. Gästen visade sitt ogillande av att vara på Brunnen och svor över att det första som man såg när man drog upp

rullgardinen var kyrkjäkeln!! Och alla dessa förbaskade träd...! Jag blev livrädd för denna brunngäst och knäna darrade när jag nästa morgon skulle knacka på för att städa. Men vi blev nästan bästisar när allt ogillande hade lagt sig. Efter det var Brunnen det bästa som fanns!

Lakansbytet och städningen mellan perioderna var värst. Man måste ha stark rygg och starka armar till detta. På många ställen fanns ingen städvagnsutrustning, så man fick vackert kånka och bära allt man skulle ha med sig in i rummen. Mitt område var ett sådant. Hur som helst har tiden på Brunnen givit mig mycket visdom, vilket jag inte kunnat vara utan.